



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Libor Maleček**, se sídlem Janského 2372/87, Praha 5, zast. Mgr. Annou Koller, advokátkou, se sídlem Senovážné náměstí 1464/6, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. 46191/19/5000-10610-711361, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 2. 7. 2020, č. j. 59 A 7/2020-144,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Anny Koller, advokátky, náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Liberecký kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 12. 2. 2019, č. j. 167997/19/2600-11480-507845 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 28 odst. 2 zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb, ve znění účinném do 31. 12. 2018 (dále jen „zákon o evidenci tržeb“), a podle § 28 odst. 3 téhož zákona žalobci uložil pokutu ve výši 250.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil v části časového vymezení přestupku (viz dále) a ve zbytku jej potvrdil.

II.

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“). Ten v záhlaví specifikovaným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud vycházel z toho, že správní orgán prvního stupně provedl dne 28. 7. 2017 v provozovně žalobce na adrese Troskovice 18 místní šetření za účelem prověření plnění povinností při evidenci tržeb. Při místním šetření byl proveden kontrolní nákup a při placení obdržely úřední osoby pouze ručně psanou stvrzenku o nákupu nápojů. Úředním osobám se nepodařilo zahájit jednání s žalobcem, poučit ho ve smyslu daňového řádu a sepsat o místním šetření protokol, neboť žalobce s úředními osobami odmítal v tomto směru spolupracovat. Tvrdil, že každý, kdo vstoupí na jeho pozemek, se stává členem klubu, a tudíž se na poskytování služeb v těchto prostorách zákon o evidenci tržeb nevztahuje. Správní orgán prvního stupně provedl další kontrolní nákup dne 7. 6. 2018. Dle protokolu o místním šetření byla úředním osobám předána účtenka, která neobsahovala fiskální identifikační kód, označení provozovny, bezpečnostní kód poplatníka a údaj, zda je tržba evidována v běžném nebo zjednodušeném režimu. Žalobce tentokrát souhlasil se sepsáním protokolu o místním šetření, přičemž zopakoval své tvrzení o klubové činnosti.

[5] Oznámením o zahájení řízení o přestupku ze dne 28. 6. 2018, doručeným žalobci dne 3. 7. 2018, zahájil správní orgán prvního stupně se žalobcem jako s podnikající fyzickou osobou řízení a rozhodnutím o přestupku shledal žalobce vinným z přestupku podle § 28 odst. 2 zákona o evidenci tržeb, neboť závažným způsobem mařil evidenci tržeb tím, že nejméně v období od prosince 2016 do dne vydání rozhodnutí o přestupku neplnil v provozovně na adrese Troskovice 18 povinnosti, které mu ukládá zákon o evidenci tržeb, konkrétně povinnost podat žádost o autentizační údaje před přijetím první evidované tržby dle § 13 uvedeného zákona, zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně dle § 18 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona a vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne dle § 18 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona a povinnost umístit v provozovně, v níž dochází k přijímání evidovaných tržeb, informační oznámení dle § 25 odst. 1 uvedeného zákona, přičemž vzhledem k dlouhodobosti a intenzitě tohoto jednání podle správního orgánu prvního stupně dosáhlo porušování povinností takové míry závažnosti, že došlo k maření účelu evidence tržeb. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[6] Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že část výroku „že nejméně v období od prosince 2016 do dne vydání tohoto rozhodnutí o přestupku“ nahradil textem „že nejméně v období od 1. 12. 2016 do dne 28. 6. 2018“, tedy upravil pouze časové vymezení přestupku, v ostatním zůstalo prvostupňové rozhodnutí nezměněno.

pokračování

[7] Krajský soud se předně zabýval námitkou protiústavnosti zákona o evidenci tržeb, avšak s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 26/16, ji neshledal důvodnou. Dále krajský soud v souvislosti s námitkami týkajícími se systému ADIS (vnitřního informačního systému finanční správy) zdůraznil, že není na žalobci jako poplatníku, aby určoval podmínky fungování společného systému finanční správy, za jakých je ochoten se zákonem stanoveným povinností souvisejícím s evidencí tržeb podrobit. Za relevantní pro danou věc krajský soud nepovažoval žalobcovy výhrady vůči postupům finanční správy při ukládání pokut za nedodržování povinností stanovených zákonem o evidenci tržeb v jiných případech a jejich hodnocení jako šikanózních na internetu. Krajský soud rovněž neshledal žádná procesní pochybení správních orgánů při vedení správního řízení, a to ani v souvislosti s provedením místních šetření a svědeckých výpovědí. Ani žalobcem vytýkané vady v procesu dokazování nedovodil, neboť měl za to, že správní orgány srozumitelně odůvodnily potřebu přezkumu všech shromážděných podkladů, včetně těch od obchodních partnerů žalobce, přestože ten se dovolával provozování klubové činnosti v jeho provozovně, kterou zdůvodňoval, proč se na něj nevztahují povinnosti plynoucí ze zákona o evidenci tržeb. K tvrzenému shromažďování citlivých údajů o některých více či méně blízkých osobách žalobce ze strany správního orgánu prvního stupně pak krajský soud dodal, že tím nemůže být žalobce zkrácen na právech.

[8] K výtce žalobce týkající se toho, že správní orgány nehodnotily důkazy k otázce fungování elektronické evidence tržeb, krajský soud uvedl, že ve spise správního orgánu prvního stupně žádné takové důkazy nenalezl. Žalobce tyto listiny doložil až v rámci odvolacího řízení a žalovaný se výhradami žalobce stran fungování elektronické evidence tržeb řádně zabýval, avšak dospěl k závěru, že jsou pouze domnělé a účelově uplatněné a část z nich ani neměla s projednávanou věcí žádnou spojitost. Krajský soud dále konstatoval, že žalobcem namítané překročení lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a doplnil, že žalobce se mohl proti délce řízení bránit prostředky, které mu skýtá § 80 správního řádu, případně § 79 s. ř. s., a že se doba trvání odvolacího řízení nijak negativně nepromítla do doby páchání přestupku, neboť ta byla vymezena vydáním oznámení o zahájení přestupku, tedy dnem 28. 6. 2018. Důvodnou krajský soud dále neshledal ani námitku dlouhého odstupu zahájení řízení od prvního kontrolního nákupu dne 28. 6. 2017, ani tvrzení stěžovatele, že mu tato prodleva založila dobrou víru a legitimní očekávání ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu, že jeho jednání je v souladu se zákonem.

[9] Krajský soud však přisvědčil námitce nesprávného vymezení počátku protiprávního jednání žalobce. Správní orgány považovaly daný přestupek za trvající a žalovaný jeho počátek vymezil dnem 1. 12. 2016, tedy prvním dnem účinnosti zákona o evidenci tržeb. Krajský soud však shledal, že tento závěr nemá oporu ve správním spise. Upozornil, že nikoliv každý příjem plynoucí poplatníku z rozhodného příjmu je tržbou, u které vzniká povinnost ji po jejím přijetí evidovat ve smyslu § 18 zákona o evidenci tržeb. Z výpisu z obchodních vztahů kontrolního hlášení nevyplývá, že žalobce přijal v roce 2016 tržby ve smyslu § 5 zákona o evidenci tržeb a ani ze zjištění, že žalobce již dříve podnikal v oborech hostinské činnosti a krátkodobého ubytování a získával v nich příjmy, nelze bez dalšího vyvodit, že přijímal z těchto činností tržby podléhající povinnosti evidence již od

1. 12. 2016. Krajský soud tedy uzavřel, že v žalobcově případě nebylo přijetí evidované tržby splňující formální náležitosti podle § 5 zákona o evidenci tržeb před prvním kontrolním nákupem ze dne 28. 7. 2017 prokázáno.

[10] Jelikož vymezení počátku trvajícího přestupku se podle krajského soudu promítlo v posouzení formální i materiální stránky daného přestupku a mělo vliv i na výši uložené pokuty, nemohl podrobit v tomto směru napadené rozhodnutí soudnímu přezkumu. Přesto však měl za to, že lze posoudit žalobcovy dílčí námitky týkající se vad při zjišťování a hodnocení jeho celkových majetkových poměrů, z nichž správní orgány vyšly při úvahách o výši pokuty (byť celkové hodnocení výše pokuty, jak výše uvedeno, považoval krajský soud za předčasné). Krajský soud v tomto směru dospěl k závěru, že správní orgány nevzaly v úvahu skutečnost, že veškeré žalobcovy nemovité věci jsou zatíženy zástavním právem k zajištění úvěru ve výši 65 mil. Kč. Správní orgány na základě rozvahy ke dni 31. 12. 2017 sice hodnotily, že hodnota pozemků ve vlastnictví žalobce činí 4.176.000 Kč a staveb 17.231.000 Kč a dlouhodobý majetek dosahuje hodnoty 77.755.000 Kč, avšak kromě zmínky o vlastním kapitálu ve výši 35.364.000 Kč vůbec nehodnotily údaje o dalších pasivech, mj. výši závazků 72.282.000 Kč. Krajský soud proto shledal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci potřebný pro správní uvážení o výši pokuty.

III.

[11] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatel připomíná, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 28 odst. 2 zákona o evidenci tržeb, kterého se dopustil tím, že nesplnil povinnost podat žádost o autentizační údaje, zaslat datovou zprávou údaje o evidovaných tržbách a vystavit účtenky tomu, od koho evidované tržby plynuly, a dále povinnost umístit v provozovně, v níž docházelo k přijímání evidovaných tržeb, informační oznámení. Jednalo se o trvající přestupek, kterého se podnikající fyzická osoba dopustí tím, že závažným způsobem ztíží nebo zmaří evidenci tržeb. V souvislosti s tím pak má stěžovatel za to, že krajský soud nesprávně vztáhl počátek trvajícího přestupku pouze k povinnosti evidovat tržbu, tedy *de facto* ve vztahu k protiprávnímu jednání, které představuje přestupek podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb (dle kterého se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně). Přestupek žalobce však nespočíval pouze v porušení této povinnosti, nýbrž se jednalo o trvající přestupek spočívající v maření účelu evidence tržeb dle § 28 téhož zákona.

[13] Stěžovatel má za to, že názor krajského soudu ohledně počátku vytýkaného protiprávního jednání by byl správný pouze v případě, pokud by byla uložena pokuta pouze za přestupek podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb, neboť právě tehdy by bylo nutné prokázat, které konkrétní tržby nebyly zaevidovány, tzn. důkazně podložit okamžik porušení zákona spočívající v jednočinném nezaevidování konkrétní tržby.

pokračování

V projednávaném případě však maření účelu evidence tkví v dílčích skutcích, které v souhrnu tvoří skutek maření evidence tržeb. Jde tedy o závažnější formu porušení zákona subsumující dílčí skutkové podstaty, což stěžovatel dovozuje z komentáře k § 28 zákona o evidenci tržeb.

[14] Z živnostenského rejstříku podle stěžovatele vyplývá, že žalobce je podnikající fyzickou osobou s předmětem podnikání spočívajícím v provozování hostinské činnosti ode dne 1. 6. 2007, v prodávání kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin ode dne 20. 3. 2014 a v poskytování ubytovacích služeb ode dne 17. 3. 2014. Tyto činnosti jsou přitom provozovány na adrese provozovny žalobce, kde se nachází restaurace a penzion. Stěžovatel z toho vyvozuje, že žalobci s ohledem na jeho ekonomickou činnost vznikla povinnost evidovat tržby již s účinností zákona o evidenci tržeb, neboť ve své provozovně provozoval hostinskou činnost a poskytoval ubytovací služby již před počátkem účinnosti uvedeného zákona. Podle stěžovatele přitom není rozhodné, zda žalobce skutečně přijal nějaké tržby v hotovosti již dne 1. 12. 2016, resp. v následujících dnech až do dne 28. 7. 2017 (kdy byl proveden první kontrolní nákup), neboť z hlediska trvajícího přestupku maření evidence tržeb podle § 28 odst. 2 zákona o evidenci tržeb je podstatné, že žalobce tržby v hotovosti přijmout mohl, a přitom nebyla zajištěna možnost, jak by tyto tržby v souladu se zákonem zaevidoval. Stěžovatel tak má za to, že počátek trvajícího deliktu se váže k samotné možnosti přijmout tržbu, která podléhá evidenci, přičemž vzhledem k údajům ve veřejných rejstřících a charakteru ekonomické činnosti měl žalobce hypotetickou možnost takovou tržbu přijmout již dne 1. 12. 2016, tj. již ode dne účinnosti zákona o evidenci tržeb.

[15] Krajský soud podle stěžovatele postupoval přepjatě formalisticky, když jako zásadní vadu napadeného rozhodnutí shledal právě označení počátku trvajícího přestupku, a to tím spíše, že sám krajský soud uznal, že si žalobce byl plně vědom svých povinností vyplývajících z uvedeného zákona a pouze účelově vydával své podnikání za klubovou činnost. Jelikož jednání žalobce bylo vedeno toliko záměrem obcházet zákon, pozbývá požadavek na obstarání autentizačních údajů teprve před první evidovanou tržbou (jak dovodil krajský soud) smyslu, neboť žalobce neměl v úmyslu tržby evidovat vůbec. Optikou krajského soudu by však byl zpochybnitelný i závěr o skončení přestupku ke dni 28. 6. 2018, tedy ke dni vydání oznámení o zahájení řízení o přestupku. Bylo by totiž možno konstatovat, že ani trvání přestupku po provedení předmětných kontrolních nákupů nemá oporu ve spise, neboť není doloženo, že žalobce v daném období přijímal tržby, jež by měl povinnost evidovat. Toto podle stěžovatele dobře ilustruje skutečnost, že závěry krajského soudu jsou chybné a že je třeba jako protiprávní jednání, tj. trvající přestupek maření evidence tržeb dle § 28 odst. 2 zákona o evidenci tržeb, označit jednání trvající po celé rozhodné období, tedy od účinnosti zákona o evidenci tržeb až do sdělení zahájení řízení o přestupku, a nikoliv jej odvinout od okamžiku nezaevidované tržby. Takové jednání je samostatně postiženo skutkovou podstatou vymezenou v § 29 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb. Stěžovatel tedy trvá na tom, že počátek protiprávního jednání vymezil zcela správně a v souladu se zákonem.

[16] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu o tom, že majetkové poměry žalobce byly zjištěny nedostatečně. Opakuje, že majetek žalobce činil přes 70 mil. Kč, vlastní kapitál 35 mil. Kč a stav bankovního účtu přes 3 mil. Kč. Tyto hodnoty dle

stěžovatele podávají základní a zcela adekvátní přehled o majetkových poměrech žalobce a jednoznačně vylučují, že by pokuta ve výši 250.000 Kč mohla mít likvidační charakter. Stěžovatel má za to, že pokud má žalobce nemovitý majetek zatížen zástavním právem k zajištění úvěru ve výši několika desítek milionů korun, pokuta v řádu několika stovek tisíc korun nemůže být likvidační, neboť pokuta činí pouhé 0,38 % z tvrzeného úvěru; právě ten může být pro žalobce likvidační spíše než pokuta. Stěžovatel dodává, že námitku nedostatečného zkoumání závazků žalobce, na kterou krajský soud upozornil, žalobce v řízení neuplatnil; žalobce pouze obecně namítal, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši, avšak nedoplnil, na čem svůj názor zakládá. Podle stěžovatele je v otázce určení výše pokuty také třeba vzít v potaz, že za situace, kdy žalobce neevidoval tržby v souladu se zákonem, mohou být údaje uvedené v jeho daňovém přiznání za rok 2017 zkreslené a podhodnocené.

[17] Stěžovatel má tedy za to, že na základě dostupných údajů získal dostatečný přehled o majetkové situaci žalobce a následně zhodnotil jeho majetkové poměry takovým způsobem, že bez pochybností vyloučil likvidační povahu pokuty, a dostal tak požadavkům vysloveným například v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Požadavky krajského soudu na zjišťování majetkových poměrů tudíž považuje za přemrštěné.

[18] Závěrem stěžovatel poukazuje na rozpor, který v této otázce založil krajský soud. V usnesení o nepřiznání odkladného účinku ze dne 18. 2. 2020, č. j. 59 A 7/2020-131, totiž uvedl, že z dostupných materiálů je patrný rozsah hospodaření žalobce, řádová výše jeho dluhů a hodnota jeho majetku. Stěžovateli tak není zřejmé, proč stejný rozsah informací, který krajskému soudu umožnil posoudit možnou likvidační výši pokuty při rozhodování o odkladném účinku žaloby (přičemž likvidační výše nebyla shledána a odkladný účinek žaloby nebyl přiznán), byl posléze zhodnocen jako nedostatečný pro posouzení přiměřenosti výše pokuty správními orgány, resp. proč krajský soud označil zjištěný stav týkající se majetkových poměrů žalobce pro účely úvah o výši uložené pokuty jako nedostatečný.

IV.

[19] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel nepředestřel jiné argumenty než ty, které již uvedl v řízení o žalobě před krajským soudem. Závěry krajského soudu přitom považuje žalobce za správné, co do hodnocení námitky nesprávného stanovení doby spáchání údajného přestupku a nepřiměřené výše pokuty. Má za to, že počátek přestupku nelze vázat k samotné možnosti tržbu přijmout, protože povinností správního orgánu je mimo jiné i přesné označení doby, kdy byl přestupek spáchán. Stěžovatel dále stanovil výši pokuty pouze na základě svých domněnek a úvah a bez dostatečného odůvodnění a nestanovil ji ani v zákonných mezích. Odkaz stěžovatele na usnesení o nepřiznání odkladného účinku považuje žalobce za absurdní, neboť tyto dvě věci nelze spojit. Žalobce se rovněž ohrazuje proti domněnkám stěžovatele, kterými odůvodňuje výši pokuty, spočívající v tom, že krátil daně, aniž by pro takový závěr měl stěžovatel důkaz. Pokutu považuje žalobce za nepřiměřenou i s ohledem na to, že nebylo zohledněno, že je podnikající fyzickou osobou, a nikoliv právnickou osobou, která hospodáří v nepoměrně větším rozsahu.

pokračování

V.

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Jedná se totiž o vadu tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítal. Platí totiž, že v případě zjištění vad podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[23] Současně však Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel, byť uvedený kasační důvod v kasační stížnosti zmiňuje, konkrétní námitky pod tento kasační důvod pořaditelné v kasační stížnosti neuvádí.

[24] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu označuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména taková rozhodnutí, v nichž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz např. rozsudky ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[25] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné nebo jejich odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a řada dalších).

[26] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku náležitě zabýval všemi žalobními námitkami a v dostatečném rozsahu je vypořádal či zdůvodnil, proč je považuje za (ne)důvodné. Napadený rozsudek je srozumitelný, je z něj zřejmé, jak krajský soud ve věci rozhodl a z odůvodnění vyplývá, jakými úvahami byl při posouzení věci veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Ostatně o tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních a srozumitelných právních závěrů založených na skutkovém stavu vyplývajícím ze správního spisu a podrobně vyloženém i v napadeném rozsudku, svědčí právě skutečnost, že stěžovatel s těmito závěry věcně polemizuje. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soud nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného

rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[27] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, netrpí nedostatkem důvodů a není ani nesrozumitelný. Krajský soud se nedopustil ani žádné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[28] Nejvyšší správní soud se tudíž mohl věnovat zbylým kasačním námitkám podřaditelným pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve kterých stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nesprávném vymezení počátku protiprávního jednání žalobce, které má představovat trvající přestupek, a se závěrem o nedostatečně zjištěném stavu věci pro potřeby správního uvážení o výši pokuty.

[29] Podle § 28 odst. 2 zákona o evidenci tržeb, *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že závažným způsobem ztíží nebo zmaří evidenci tržeb.*

[30] Podle § 29 odst. 1 zákona o evidenci tržeb se *právnícká nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako osoba, která eviduje tržby, poruší povinnost*

- a) *zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně,*
- b) *vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne,*
- c) *umístit informační oznámení, nebo*
- d) *zacházet s autentizačními údaji nebo certifikátem pro evidenci tržeb tak, aby nemohlo dojít k jejich zneužití.*

[31] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalobce byl shledán vinným z trvajícího přestupku maření evidence tržeb podle § 28 odst. 2 zákona o evidenci tržeb, jehož se dopouštěl již od počátku účinnosti zákona o evidenci tržeb, zatímco krajský soud nesprávně vztáhl počátek trvajícího přestupku pouze k nesplnění povinnosti evidovat tržbu, která však představuje samostatný přestupek podle § 29 odst. 1 písm. a) téhož zákona, který byl zjištěn provedením prvního místního šetření. Nejvyšší správní soud však s touto námitkou stěžovatele nesouhlasí.

[32] Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí specifikoval, že se žalobce trvajícího přestupku maření evidence tržeb dopustil tím, že ve své provozovně neplnil povinnosti uložené zákonem o evidenci tržeb, a to konkrétně povinnost podat žádost o autentizační údaje před přijetím první evidované tržby, zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně, vystavit účtenku tomu od koho evidovaná tržba plyne, a povinnost umístit v provozovně, v níž dochází k přijímání evidovaných tržeb, informační oznámení. Správní orgán prvního stupně tedy pod neurčitý právní pojem „maření evidence tržeb“ zahrnul nesplnění více v zákoně uvedených povinností, a to přesto, že neplnění některých z nich představuje podle § 29 odst. 1 samostatný přestupek. V takovém případě toto jím použité vymezení pojmu „maření evidence tržeb“, pod něj podřadil kumulativní nesplnění povinností 1) podat žádost o autentizační údaje před přijetím první evidované tržby dle § 13 zákona o evidenci tržeb, 2) zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně dle § 18 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona, 3) vystavit

pokračování

účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne dle § 18 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona a 4) povinnost umístit v provozovně, v níž dochází k přijímání evidovaných tržeb, informační oznámení dle § 25 odst. 1 téhož zákona, mělo být pro správní orgány také vodítkem k určení počátku tohoto protiprávního jednání. Právě tak totiž k posouzení této otázky přistoupil krajský soud. Ten přílehně zhodnotil, že se všechny tyto povinnosti, jejichž porušení je žalobci kladeno za vinu, váží k přijetí, resp. uskutečnění takové tržby, která má být dle zákona o evidenci tržeb evidována. Přitom zdůraznil, že ne každá tržba plynoucí poplatníku z rozhodného příjmu (kterým je v daném případě, až na některé výjimky, příjem ze žalobcovy podnikatelské činnosti) představuje evidovanou tržbu. Krajský soud upozornil na to, že pro definici evidované tržby podle § 4 zákona o evidenci tržeb je významný nejen onen rozhodný příjem vymezený v § 6 téhož zákona, ale je vázána též na splnění formálních náležitostí podle § 5 uvedeného zákona. Z uvedeného důvodu zkoumal, zda správní orgány mají ve správním spise podklady pro závěr, že žalobce nějakou takovou tržbu přijal již dne 1. 12. 2016, od něhož odvíjely počátek trvajícího přestupku.

[33] V této souvislosti kasační soud předesílá, že v obecné rovině je úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě něj dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán a za jakých okolností (zejména místních a časových). Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Za účelem posouzení projednávané věci je tedy třeba zkoumat, zda správní orgány dostály svým povinností řádně zjistit a důkazně podložit svůj závěr o tom, že se žalobce dopustil přestupku maření evidence tržeb tím, že již od 1. 12. 2016 porušoval zmíněné povinnosti, které žalobci vytkl správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí.

[34] Z obou správních rozhodnutí přitom vyplývá, že tuto skutečnost o počátku protiprávního jednání ode dne 1. 12. 2016 (den účinnosti zákona o evidenci tržeb) správní orgány obou stupňů dovozují pouze z informací uvedených v živnostenském rejstříku, podle kterých žalobce ve své provozovně na adrese Troskovice 18 poskytuje ubytovací služby a provozuje hostinskou činnost již od 17. 3. 2014 a prodává líh od 20. 3. 2014, a tudíž již ode dne účinnosti zákona o evidenci tržeb měl všechny výše vytčené povinnosti plnit.

[35] Nejvyšší správní soud však k těmto závěrům uvádí, že povinnosti, jejichž porušení kladou správní orgány žalobci za vinu, jsou vázány na přijímání, resp. uskutečnění evidovaných tržeb, jak správně uvedl již krajský soud v napadeném rozsudku. Jinými slovy skutečnost, že žalobce ke dni nabytí účinnosti zákona o evidenci tržeb a poté dále až do dne zahájení řízení o přestupku (28. 6. 2018) disponoval platným živnostenským oprávněním, není důkazem o tom, že porušil některou z výše specifikovaných povinností vyplývajících z § 13 odst. 1, § 18 odst. 1 písm. a) a b) a § 25 odst. 1 zákona o evidenci tržeb již ode dne 1. 12. 2016 a že se již od tohoto dne dopouštěl přestupku maření evidence tržeb podle § 28 odst. 2 téhož zákona. Lze tedy shrnout, že pokud správní orgány neprokázaly, že žalobce již dne 1. 12. 2016 přijal první tržbu, která zakládá rozhodný příjem [§ 6 zákona o evidenci tržeb] a současně splňuje formální náležitosti [§ 5 zákona o evidenci tržeb], která

tudíž měla být podle zákona o evidenci tržeb evidována, nemohly dospět k závěru, že žalobce již od tohoto dne mařil evidenci tržeb. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani v žalobě uplatněné tvrzení o tom, že žalobcova provozovna je klubem, na který se zákon o evidenci tržeb nevztahuje, které však krajský soud nepovažoval za důvodné. Tato obrana nepochybně neusvědčuje žalobce z toho, že již dne 1. 12. 2016 porušoval ty povinnosti, které mu správní orgány vytýkaly.

[36] S přijetím evidované tržby přitom není spojena pouze povinnost zaslat datovou zprávou údaje o evidované tržbě [jejímž porušení koresponduje přestupek podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o evidenci tržeb, který stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně zmiňuje], ale všechny povinnosti uvedené ve výroku prvostupňového rozhodnutí, jejichž porušováním měla být naplněna skutková podstata přestupku maření evidence tržeb podle § 28 odst. 2 zákona o evidenci tržeb. Z uvedeného důvodu se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se správními orgány v tom, že počátek daného přestupku je spojen již s okamžikem, kdy měl žalobce hypotetickou možnost tržbu podléhající zákonu o evidenci tržeb přijmout. Naopak má ve shodě s krajským soudem za to, že počátek onoho trvajícího přestupku, k němuž mělo dojít zřejmě kumulativním neplněním vícero povinností vyplývajících ze zákona o evidenci tržeb, může být spojen teprve s okamžikem, kdy k přijetí tržby skutečně došlo či přijetí tržby mělo být uskutečněno (viz dikci § 13 odst. 3 zákona o evidenci tržeb „*před přijetím první evidované tržby podat žádost o autentizační údaje*“, resp. v § 18 odst. 1 písm. a) a b) zákona o evidenci tržeb užití spojení „*nejpozději při uskutečnění evidované tržby*“, potažmo v § 25 odst. 1 téhož zákona uvedené spojení „*místo, kde se běžně uskutečňují evidované tržby*“). Skutečnost, že žalobci vytýkané povinnosti měly být plněny již ode dne účinnosti zákona o evidenci tržeb, tedy ze zmíněných ustanovení tohoto zákona neplyne.

[37] Krajský soud proto nepochybil, když dovodil, že vymezení počátku přestupkového jednání žalobce nemá oporu ve správním spisu, jelikož neobsahuje žádný důkaz svědčící o tom, že žalobce od 1. 12. 2016 přijímal tržby, které měly být podle zákona o evidenci tržeb evidovány. Z uvedeného důvodu uložil žalovanému se touto otázkou, tedy počátkem protiprávního jednání žalobce, opětovně zabývat. Nejvyšší správní soud se s tímto právním posouzením věci zcela shoduje.

[38] Nejvyšší správní soud současně připomíná, že v souzené věci se jednalo o přestupkové řízení, které bylo zahájeno z moci úřední a směřovalo k uložení trestu (sankce) žalobci a za takové situace považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelné, aby správní orgány při stanovení počátku protiprávního jednání vycházely pouze z domněnek o hypotetických možnostech přijmout tržbu. Byť se tato hypotéza správními orgány může jevit jako nanejvýš pravděpodobná, pokud pro její podporu nemají přímý důkaz (či řetězec důkazů nepřímých, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 6 As 116/2020-42), jedná se stále pouze o hypotézu, na základě které nelze v právním státě rozhodovat o vině a trestu. I v rámci správního trestání je totiž nutno respektovat zásadu presumpce neviny a z ní vyplývající zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného (*in dubio pro reo*). Jak konstantně judikuje Ústavní soud „*Princip in dubio pro reo je právní zásadou uznávanou civilizovanými národy [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 438/2000 ze dne 28. 8. 2001 (N 128/23 SbNU 233)]. Z principu presumpce neviny [...] plyne [...] pravidlo in dubio pro reo, dle kterého není-li v důkazním řízení dosaženo*

pokračování

praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [srov. nálezn sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Principy odpovědnosti za zavinění a presumpce neviny nelze izolovat [srov. nálezn sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Tyto principy se promítají do jednotlivých ustanovení trestního řádu [srov. nálezn sp. zn. II. ÚS 441/99 ze dne 29. 3. 2000 (N 48/17 SbNU 337)] a obecné soudy jsou na úrovni ústavního i podústavního práva zavázány k jejich bezpodmínečnému respektování.“ (nálezn Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 910/2007, č. 156/2008 Sb. ÚS).

[39] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem shrnuje, že vymezení počátku trvajícího přestupku dnem 1. 12. 2016 nemá oporu ve spise. Nejvyšší správní soud však současně připomíná, že krajský soud v napadeném rozsudku nijak nerozporuje, že se žalobce porušování povinností plynoucích ze zákona o evidenci tržeb skutečně dopouštěl, nepovažuje však počátek protiprávního jednání za prokázaný na základě skutečností, jež jsou obsahem správního spisu. Z uvedeného důvodu uložil správním orgánům se touto otázkou znovu zabývat a poté opětovně posoudit naplnění znaků skutkové podstaty vytýkaného přestupku podle § 28 odst. 2 zákona o evidenci tržeb (viz odst. 51. napadeného rozsudku).

[40] Stěžovatel správně zaznamenal, že krajský soud nerozporoval ani zřejmý úmysl žalobce mařit evidenci tržeb; i v tomto se přitom Nejvyšší správní soud s krajským soudem ztotožňuje. Není pochyb o úmyslu žalobce neplnit povinnosti plynoucí ze zákona o evidenci tržeb, který žalobce nadto doplnil také snahou zastřít své protiprávní jednání tvrzeními o klubové činnosti, k níž však odmítal poskytnout jakékoliv konkrétní informace pod záminkou, že se jedná o jeho duševní vlastnictví. Tyto okolnosti případu mohou být zohledněny v rámci správního uvážení o výši pokuty, jak bude uvedeno dále, nemůže však na základě nich být dovozován počátek doby protiprávního jednání s konstatováním, že žalobce ani nikdy stanovené povinnosti plnit nehodlal, jak k věci přistoupily správní orgány.

[41] Stěžovatel dále brojí proti závěru krajského soudu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu pro potřeby správního uvážení o výši pokuty. Krajský soud správním orgánům vytkl, že nevzaly v potaz, že veškeré nemovité věci žalobce jsou zatíženy zástavním právem k zajištění úvěru, a nehodnotily údaje o některých pasivech, mj. o výši závazků.

[42] Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014-139) vyplývá, že ukládání sankcí za přestupky, a tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, nepřekročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, a zda toto volné uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jak také Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, „[n]a rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci

k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“ Není tedy v pravomoci správního soudu, aby vstupoval do role správního orgánu a nahrazoval správní diskreci diskrecí soudní, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012-20, č. 2992/2014 Sb. NSS, ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 127/2018-99).

[43] Z napadeného rozsudku však nevyplývá, že by krajský soud v projednávaném případě překročil takto stanovené meze soudního přezkumu v oblasti správního uvážení o stanovení sankce za přestupek. Správní orgány byly při stanovení druhu a výše sankce povinny přihlédnout ke konkrétním okolnostem případu, přičemž mezi kritéria, jež je třeba při určování druhu a výměry sankce vzít v potaz patří polehčující i přitěžující okolnosti, tedy skutečnosti, které nejsou rozhodné pro naplnění samotné skutkové podstaty a které se vztahují k míře ohrožení či porušení objektu útoku, způsobu spáchání, subjektivním okolnostem netvořícím znak samotné skutkové podstaty přestupku (v projednávaném případě tak přichází k uvážení výše zmiňovaný úmysl žalobce a jeho snaha své protiprávní jednání zastříti), jakož i další skutečnosti, pakliže jsou pro daný případ relevantní. S ohledem na zajištění proporcionality uložené sankce je však také nutné přihlédnout k majetkovým poměrům pachatele (v projednávaném případě myšleno poměry žalobce jako podnikající fyzické osoby). Krajský soud tedy při zdůraznění toho, že se samotnou výší pokuty nezabýval, jelikož tomu bránilo vymezení počátku protiprávního jednání nemající oporu ve spisech, posoudil pouze dílčí námitky uplatněné žalobcem k výši pokuty, a to výlučně ty, které bylo možno přezkoumat i s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci (viz odst. 48. napadeného rozsudku). Zabýval se tedy pouze posouzením toho, zda správní orgány vzaly při úvahách o výši sankce v potaz skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce a komplexně zhodnotily jim dostupné údaje o majetkových poměrech žalobce. Dospěl přitom k závěru, že některé relevantní skutečnosti správní orgány v úvahu nevzaly.

[44] Krajskému soudu lze přisvědčit v tom, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevyplývá, že by skutečnosti, týkající se závazků žalobce, jakožto i zástavního práva váznoucího na nemovitostech, při stanovení výše pokuty zohlednily; sám stěžovatel ostatně v kasační stížnosti připouští, že nezkoumal další závazky žalobce, trvá však na tom, že uložená pokuta nemohla mít s ohledem na ostatní zjištěné skutečnosti likvidační charakter.

[45] Stěžovatel se ale mýlí v tom, že krajský soud v napadeném rozsudku učinil závěr o likvidační výši stanovené pokuty a z uvedeného důvodu vytýkal stěžovateli nezohlednění některých pro stanovení výše pokuty relevantních skutečností. Z napadeného rozsudku vyplývá pouze to, že krajský soud některé skutečnosti, které při úvahách o výši trestu mohly svědčit ve prospěch žalobce a přinejmenším doplňovaly celkový obraz o jeho majetkové situaci, správní orgány vůbec nezohlednily (zejména zatížení nemovitostí zástavním právem k zajištění úvěru a údaje o výši závazků), a proto i skutkový stav věci, na základě něž stěžovatel (resp. dříve správní orgán prvního stupně) stanovil výši pokuty, neměly podklad ve skutkových zjištěních týkajících se celkových majetkových poměrů

pokračování

žalobce. K hodnocení výše uložené pokuty jako likvidační, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, krajský soud nemohl přistoupit již proto, že pro vymezení počátku protiprávního jednání nemajícího oporu ve správních spisech se vůbec nemohl zabývat posouzením naplněním znaků skutkové podstaty maření evidence tržeb podle § 28 odst. 2 zákona o evidenci tržeb (viz opět odst. 48. napadeného rozsudku).

[46] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem i v této dílčí výtce stran nedostatečných skutkových zjištění významných pro stanovení výše uložené sankce. V rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dochází v podstatě ke shodnému shrnutí majetkových poměrů žalobce vyplývajících ze spisu za zdaňovací období 2017, v němž je v číselné výši zmíněn roční obrát, výsledek hospodaření, odpisy nemovitého majetku, příjmy z nájmu, hodnota pozemků a staveb, nedokončený dlouhodobý majetek, vlastní kapitál, stav peněžních prostředků a vozový park žalobce. Zcela opomenuto zůstává zástavní právo váznoucí na nemovitostech žalobce či výše jeho úvěru, stejně jako zohlednění výše závazků, jež však byly stěžovateli také ze spisu známy. V takovém případě však bylo povinností správních orgánů i k těmto dalším skutečnostem přihlédnout a při úvahách o výši trestu je zhodnotit a zohlednit.

[47] Za nepřipadnou pak považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelovu námitku odkazující na usnesení krajského soudu č. j. 59 A 7/2020-131 a v něm obsažené úvahy krajského soudu o majetkové situaci žalobce pro účely rozhodnutí o odkladném účinku žalobě, který nebyl přiznán. Z předmětného usnesení vyplývá, že krajský soud dospěl k názoru, že uhrazení uložené pokuty ve výši 250.000 Kč nebude pro žalobce představovat nenahraditelnou újmu ve smyslu předpokladů pro přiznání odkladného účinku podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Nejen, že rozhodnutí o odkladném účinku nikterak nepředurčuje rozhodnutí o věci samé, resp. v něm obsažené dílčí úvahy o přiměřenosti výše uložené sankce, ale krajský soud v tomto usnesení nepřezkoumával, zda správní orgány v rámci správního uvážení o výši pokuty postupovaly v souladu s nároky, které jsou na takový postup kladeny. Nelze přehlédnout ani to, že závěry, které ohledně majetkové situace žalobce v uvedeném usnesení přijal, vyslovil na půdorysu rozsáhlejších podkladů (za období let 2016 až 2019, včetně uzavřených úvěrových smluv v roce 2019), než těch, z nichž čerpaly správní orgány. Závěry krajského soudu v tomto ohledu nemohou být jakýmkoliv návodem pro následný přezkum napadeného rozhodnutí, které čerpalo výlučně z údajů o majetkových poměrech ve zdaňovacím období roku 2017.

[48] Pro vše uvedené nemůže předmětné usnesení krajského soudu nikterak ovlivnit v napadeném rozsudku obsažené výtky o tom, že při rozhodování o výši sankce měly být zohledněny skutečnosti, které správní orgány opomenuly a které by při novém rozhodování o výši pokuty měly zvážit. Požadavky krajského soudu tedy na rozdíl od stěžovatele nepovažuje Nejvyšší správní soud za jdoucí vysoce za hranu konstantní judikatury, nýbrž jsou opodstatněné vzhledem k nutnosti při stanovení výše trestu zohlednit celkové majetkové poměry žalobce, nikoliv jen některé aspekty jeho majetkové situace izolovaně, a to zvláště za situace, že tyto opomenuté skutečnosti měly v době rozhodování správní orgány k dispozici.

[49] Dovolává-li se stěžovatel v této souvislosti závěrů plynoucích z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, zbývá dodat,

že napadený rozsudek s nimi není v rozporu. Krajský soud totiž v napadeném rozsudku stěžovateli pouze vytkl, že k některým údajům týkajícím se majetkové situace žalobce jako pachatele přestupku správní orgány nepřihlédly při úvahách o výši trestu, aniž by současně jakkoliv hodnotil, zda uložená pokuta ve výši 250.000 Kč je či není likvidační. Vyslovil tedy toliko požadavek na komplexní zhodnocení všech stěžovateli dostupných údajů týkajících se majetkových poměrů žalobce za účelem stanovení přiměřené pokuty za přestupkové jednání.

[50] Za pravdu lze stěžovateli dát v tom, že žalobce v průběhu správního řízení nedostatečné zkoumání jeho závazků nenamítal, a to ani v odvolání (ani v žádném z jeho doplnění). Namítal pouze v obecné rovině nepřiměřenou výši pokuty, a do značné míry rezignoval na to, aby tuto nepřiměřenost jakkoliv upřesnil. Konkrétní námitky žalobce poprvé uplatnil až v žalobě. Je však třeba mít na paměti, že se v projednávaném případě nejednalo o řízení zahájené na žádost žalobce, nýbrž o řízení zahájené z moci úřední, v němž odpovědnost za řádné zjištění stavu věci, a to i v otázce skutečností rozhodných pro stanovení výše pokuty, ležela na správních orgánech. Pokud tedy správní orgány správně přistoupily ke zjištění a zvážení skutečností, které osvědčovaly možnost uložit pokutu ve vyšší výši, bylo jejich povinností recipročně zjišťovat a zohledňovat i skutečnosti, které mohly svědčit o tom, že jimi zamýšlená pokuta může být s ohledem na žalobcovy závazky, k nimž však nepřihlédly, nepřiměřená, potažmo dokonce likvidační.

[51] Za zcela nepřipadné pak Nejvyšší správní soud považuje tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti o zkreslení a podhodnocení údajů uvedených v daňovém přiznání za rok 2017 žalobcem. Stěžovatel k takovému závěru nemá žádné podklady a není jeho úlohou o nich spekulovat v řízení, jehož předmětem není daňová kontrola, nýbrž správní trestání. Nejvyšší správní soud nemohl pominout, že obdobné tvrzení zaznělo již v napadeném rozhodnutí a v tomto ohledu nabádá stěžovatele, aby se z pozice správního orgánu, který má zachovávat nestrannost při rozhodování, obdobným spekulativním úvahám vyhnul.

[52] Nejvyšší správní soud tudíž s ohledem na právě uvedené neshledal ani naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VI.

[53] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[54] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci účastníkem úspěšným, a má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil.

[55] Uvedené náklady sestávají z odměny zástupkyně žalobce, která v řízení učinila jeden úkon právní služby, a to sepsání vyjádření ke kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za tento úkon náleží odměna ve výši 3.100 Kč (§ 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Současně byla přiznána i paušální náhrada

pokračování

hotových výdajů s tímto úkonem související ve výši 300 Kč [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Zástupkyně žalobce nedoložila, že je plátek daně z přidané hodnoty. Celkovou částku ve výši 3.400 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu